

7

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*Kdo je milován a dokáže milovat,
je nejšťastnějším člověkem na světě.*

Matka Tereza z Kalkaty

Úvodní slovo

Toto číslo farního časopisu je „postní“ – dobou, ve které vychází, možná i obsahem.

V každém případě nezaškodí (a to nejen tentokrát) ubrat na množství slov a zkusit o to víc vnímat jejich smysl.

Dnes máme týden do prvního jubilejního dne roku spásy 2000 – dne manželů. Chci vás ještě jednou pozvat a povzbudit: Otevřte se Božím darům! Slyšeli jsme na začátku doby postní: „Teď je ta doba příhodná, teď je ten čas spásy.“ Věřím, že to v míře nejplnější platí právě o Velkém jubileu, které slavíme.

Bůh chce člověka obdarovat a čeká, zda mu člověk dovolí vstoupit. Nepovažujme za samozřejmé, že to udělá automaticky, bez naší spolupráce, že nám postačí sledovat vše jakoby „z tribuny“ nezúčastněného diváka.

Možná někomu připadá to, co se zatím ve Svatém roce nabízí, příliš málo mimořádné.

Ale my přece víme, že to neobyčejné vždy koná Bůh – i z toho všedního a běžného.

Můžeme tedy jistě doufat: Je-li naše naděje veliká, je Boží odpověď ještě větší!

Váš otec Petr Vrbacký

IUBILAEUM A. D. 2000

Ještě jednou si připomeňme program **jubilejního dne manželů** 25. března 2000:

V tomto týdnu se nejprve ještě jednou sejdeme **v pátek v 17 hodin** na křížové cestě a potom **v 17.30 hodin na mši svaté**. Téma naší modlitby a zamyšlení je: „**Rodina a Bůh – komplikace či spojení?**“ Nebojme se investovat svůj čas a námahu do přípravy, jistě to nebude nadarmo.

Samotný jubilejní den pak má tento průběh:

- 9.00 promluva otce Vojtěch C. Kodeta OCarm. na téma „Manželé ve svatém roce“
- v průběhu dne sváteční program v rámci rodin podle nápadů a možností
- od 16 hodin v kostele příležitost ke svátosti pokání
- a v 17.30 slavnostní bohoslužba s obnovou manželských slibů. Jak už bylo řečeno, zveme co nejširší okruh všech, kterých se to týká, tzn. nejen manžele samotné, ale i jejich děti, příbuzné, přátele, svědky atd. – ať je naše společenství opravdu slavnostní a radostné!

Na konec jubilejního dne se uskuteční benefiční představení **muzikálu Marnotratný syn** ve sboru Církve čs. husitské na **Botanické ul. č. 1**. Začátek je ve **20.00 hodin**.

Nebojte se možná trošku nezvyklého zarámování biblického podobenství. I netradiční pohled může člověku otevřít oči. Věřím, že to bude stát za tu trošku přemáhání vlastní pohodlnosti, a možná – kdoví – to bude pro některé manžele dlouho postrádaná příležitost vyrazit „za kulturou“.

Upozorňujeme, že počet míst není neomezený, bude tedy dobře vyzvednout si vstupenky už během tohoto týdne v sakristii či na faře. Vstupenky jsou zdarma a mají spíše pomoci přiměřeně zaplnit kapacitu sálu.

Při příchodu do sálu budete mít možnost přispět do pokladny jakoukoliv částkou na činnost azylových domů Armády spásy. Ať mají z naší domácí radosti alespoň nějaký užitek i ti, kteří jsou sami a bez domova (nechme protentokrát stranou proč).

A ještě dodáváme: Nebojte se na kteroukoliv z pořádaných akcí pozvat i své přátele a známé, i když nejsou z naší farnosti a třeba ani častí návštěvníci kostela. Možná je i prostřednictvím našeho pozvání Bůh osloví a promluví do jejich srdce!

A tak se všichni navzájem těšme a radujme z Božích darů!

Informace

aktuální dění ve farnosti

• Příprava na manželství

Komunita Emmanuel pořádá ve dnech 8. – 9. dubna 2000 víkend pro snoubence.

- sobota: 9:00 – 18:00
- neděle: 8:00 – 15:00

Setkání proběhne v komunitním domě na Lidické 24 v Brně. Předpokládaná cena činí 150 Kč (strava + režie). S sebou si vezměte: spacák, bibli, prezůvky a psací potřeby. Přihlásit se můžete písemně nebo telefonicky na adresách:

Anička a Radek Voříškovi
Polívkova 8
621 00 Brno, tel.: 05/77 49 67

nebo

Milena a Petr Levíčkoví
Karpatská 1
625 00 Brno, tel.: 05/35 20 04

• SEIMEI 13. – 23. 8. 2000

Máš-li chuť a čas strávit několik (slovy 10) dní v přírodě s partou holek a kluků, hrát hry, tancovat, blbnout, zastavit se, pracovat na sobě, tvořit, . . . , pak se přihlas na SEIMEI. Akce proběhne na tábořišti poblíž Příbyslavi; je pro lidi od 16 let. Bližší informace budou k dispozici před kostelem od pondělka 20. března každý den vždy po večerní mši svaté.

*Zdraví Píďalka, Markéta, Drobek,
David, Vlk a Kmocháček*

Ministranti

rozpis služeb

Sobota 1.4.

17:30 Filip 4 Štěpán 14

Neděle 2.4.

6:00 Petr 23 Vašek 5

7:45 Francek 15

9:00 Dan 13

11:00 Lukáš 8 Mates 3

Sobota 8.4.

17:30 Štěpán 26 Lukáš 2

Neděle 9.4.

6:00 Šimon P. Martin 18

7:45 Kuba 19

9:00 Tomáš 7

11:00 Prokop 6 Štěpán 16

Sobota 15.4

17:30 Petr 23 Dan 13

Neděle 16.4.

6:00 Lukáš 8 Mates 3

7:45 Filip 4

9:00 Vašek 5

11:00 Francek 15 Štěpán 14

Sobota 22.4.

17:30 Prokop 6 Štěpán 16

Neděle 23.4.

6:00 Tomáš 7 Kuba 19

7:45 Martin 18

9:00 Šimon P.

11:00 Štěpán 26 Lukáš 2

Rozhovor s Tomášem Holým

alias Princem

Prožil jsi u sv. Tomáše mnoho let jako ministrant, na co nejraději vzpomínáš?

Začal jsem ministrovat v roce 1976, když mi bylo 7 let, přesně ve stejný den, kdy začal, tehdy pro mě neznámý, Jan Caha (Jackie). Podobně jako i mnoho dalších ministrantů jsme pak společně prožívali všechny ty krásné chvíle, jako je služba u oltáře, soutěže na ministrantských schůzkách, výlety do přírody a letní tábory. S Jackiem jsme pak schválně nastoupili na stejné gymnázium a dostali se do stejné třídy i lavice. Nyní, i když každý jdeme jinou cestou, přátelství trvá. Toto jsou právě ty hodnoty, na které člověk nejen rád vzpomíná, ale které pokračují i dále.

Dá se říci, že považuješ Itálii za svůj druhý domov, jak jsi se vlastně do Itálie poprvé dostal?

Když nepočítám krátký výlet s bráchou těsně před pádem komunizmu, tak to bylo v roce 1991, kdy celá rodina odešla do Říma z důvodu zaměstnání mého otce u jedné italské firmy. Každý z nás pokračoval v Itálii v tom, co dělal v Čechách. Pro mě to tehdy bylo studium medicíny.

Tvoje cesta ke kněžství nebyla úplně přímočará, mohl bys nám o ní říci něco více?

Na to by bylo třeba speciálního vydání „Tomáška“. Část vypovídá předchozí odpověď, část je veřejně známá, část asi zůstane, jako u každého povolání, tajemstvím mezi mnou a Bohem.

Jaké jsou Tvé další studijní plány, kdy Tě opět uvidíme doma?

V mém věku je třeba se studijními plány spíše brzdit a raději se zaměřit na jejich využití. Na druhé straně je ale pravda, že teologii je třeba studovat stále – jak to ostatně platí i u mnoha jiných oborů. Ke druhé půlce otázky viz Zj 22,20.

Jsi znám jako velký přítel dobré kávy, kde jsi se vlastně naučil kávu pořádně pít?

Jsem spíše nepřítel špatné, než přítel dobré. Musí být hot, good and strong – viz Tenkrát na Západě. V Itálii se káva pije ve stoje, v rychlosti a nedělá se z toho věda. Vysedávání u kávy vlastně neexistuje.

Účastnil jsi se předání vánočního stromu Svatému otci?

Nejen předání, ale i chystání, organizace a zdobení. S pomocí jeřábu jsem pak na náměstí sv. Petra umístil na vrchol stromu slaměnou kometu.

*Jsi přímo u zdroje milostí Svatého roku.
Jak vlastně Svatý rok v Římě prožíváte?*

Pro mě začal požehnaně tím, že jsem mohl jako jáhen asistovat při mši svaté v soukromé kapli Svatého otce. Jinak využívám každý den spolu s ostatními nabízených milostí odpustků návštěvou některé z bazilik. Celý Řím je krásně opravený, je otevřeno mnoho kvalitních výstav, konají se společné modlitby na náměstí sv. Petra, papež Jan Pavel II. se neúnavně věnuje poutníkům. Vše prostě vybízí k oslavě Jubilea 2000.

Děkuji Ti za pěkný rozhovor.

Marabu

Zpíváme

z kancionálu

V době postní zaznívá na konci mše svaté mj. píseň „**Svatý Bože, svatý Silný**“ – v kancionálu píseň č. 315. Pro ty, kdo pozapomněli text a zrovna nemají po ruce kancionál, otiskujeme jeho znění:

Svatý Bože, svatý Silný,
svatý Nesmrtelný,
jenž jsi trpěl pro nás hříšné,
smiluj se nad námi!

Co se událo

z farní matriky

V měsíci únoru se s námi rozloučili:

Anna Uhlířová	87 let
Ondrej Baláž	66 let
Slavomír Pokorný	49 let
Jan Pospischil	93 let
Anna Taušová	90 let
Květoslava Černá	72 let
Olga Bělušová	87 let
Marie Procházková	78 let
Olga Dušková	83 let
Blažena Michálková	89 let
Helena Bartošová	50 let
Marie Brixelová	99 let
Karel Nosek	79 let

V měsíci únoru byli pokřtěni:

Veronika Petláková	28.9.1999
David Weiss	2.5.1998
Alexander Tala	10.6.1999
Martin Paulen	8.5.1999
Ondřej Janík	28.11.1999

Komunita Emmanuel

nabídka aktivit

- **pondělní večery**

kdy: každé pondělí večer v 19:00

program: modlitba chval, přednášky, sdílení, diskuse, pití čaje.

- duchovní cvičení: **Víkend v terénu**

téma: Bůh

termín: 5. – 8. května

- duchovní cvičení: **Víkend v domě**

téma: Řím / milostivé léto

termín: 19. – 21. května

- **Víkend pro snoubence:**

Bližší informace naleznete v informacích na str. 3.

- Víkendy pro manžele: **Láska a pravda**

Bližší informace podají Svobodovi,
tel.: 72 93 42

- Modlitební setkání na první pátek v kos-

tele u sv. Tomáše. Bližší informace: Ludka Koukalová, tel.: 57 57 32

Z farní charity

Hospic oslavil první rok své existence

18. ledna to byl rok, kdy jsme za přítomnosti mnoha zájemců a oficiálních hostů slavnostně přestřihli pásku a otevřeli

Dům léčby bolesti s hospicem sv. Josefa v Rajhradě u Brna. Trvalo ještě další tři měsíce, než do Hospice vstoupili první pacienti. Od té doby jsme jich zde přivítali ke třem stovkám. V prvním letošním čísle Zpravodaje Diecézní charity Brno byl otištěn při této příležitosti článek Mgr. Marie Přidalové, sociální pracovnice Hospice v Rajhradě, v němž autorka připomíná, co Hospic je a jakou péči nabízí, a na několika příbězích z prvního roku činnosti ukazuje, jak své poslání plní. Poněvadž se domníváme, že tyto informace by se měly dostat k co největšímu počtu lidí, rozhodli jsme se – s laskavým svolením redakce Zpravodaje a autorky – článek uveřejnit i v „Tomáškoví“. Věříme, že i vás zaujme a že si z něho odnesete řadu námětů k přemýšlení. Ale dejme už slovo Mgr. Přidalové:

Rajhradský Hospic pomáhá nevléčitelně nemocným a umírajícím pacientům všech věkových kategorií (včetně dětí) a pacientům trpícím chronickou bolestí, která sužuje jejich život. Hospic má být zastavením na cestě životem. Není to místo, kam se chodí umřít. Naopak je to místo,

kde mají nemocní nalézt sílu k tomu žít dál i se svou těžkou nemocí a nevyhnutelným osudem.

S každým z oněch tří set klientů jsme prožili kus jejich života. Sdíleli jsme s nimi těžké i radostné chvíle, snažili jsme se brát je takové, jací jsou, ať už se usmívali, nebo měli špatnou náladu. Nejčastějším konstatováním, které dříve či později někdo vysloví, je: „To musí být přece strašně depresivní práce...“ Není to depresivní práce pro člověka, který ví, že i s těžce nemocnými pacienty může prožít veselé, dojemné a hezké chvílky, a který si tyto chvílky dokáže zapamatovat a připomínat si jimi člověka, který zemřel.

Radostnou událostí je v Hospici vždy hudba a zpívání. V předvánoční době jsme se několikrát potěšili vystoupeními dětí ze škol mateřských, základních i středních, i koncerty rajhradských sborů. Pacienti přišli do kaple sami nebo je personál zavezl na vozíčku či v posteli. Řada z nich se přidala ke zpěvákům a zpívala vánoční koledy. S velkým úspěchem se také setkala vystoupení sboru při kostele sv. Jakuba, kdy zpěváci navštívili nemocné přímo na pokoji a hráli na přání oblíbené písničky. „Takovou krásu jsem ještě nezažila,“ svěřila se mi pak jedna z pacientek. Zemřela několik dní po Vánocích...

Pacienti nám také pomáhali při vánoční výzdobě oddělení – vyráběli barevné řetězy. „Máme tady takovou malou manufakturu...“ říkala trojice pacientek: jedna z nich papíry stříhala na proužky, druhá je natírala lepidlem a třetí slepovala.

Poslouchaly u toho z kazety Karafiátovy Broučky.

Asi byste neřekli, že v Hospici lze zažít svatbu. A přece... Pacientka, která do Hospice přišla, se trápila tím, že se nestihla vdát za svého dlouholetého přítele. Velmi jí na této události záleželo, proto jsme zprostředkovali civilní obřad. Sestřičky nevěstu nastrojily, do vlasů připnuly květinu a připravily ji na obřad. Vypadala jako všechny jiné šťastné nevěsty. Jenom své „Ano“ pronesla z postele.

Velkou radost nám připravil jeden z mladších pacientů v Hospici, který je kvůli své nemoci zcela nepohyblivý a hůře mluví. Někdy je těžké potěšit ho a zpříjemnit mu pobyt u nás. Podařilo se to však, když jej navštívily dobrovolnice a hrály mu na kytaru jeho oblíbené písničky. Přidal se k nim a na slova si vzpomínal lépe než ony. Dobrovolníci jsou vůbec vítaným zpestřením v Hospici a jsme rádi, že se k nám vracejí a že i oni sami mají radost z práce u nás. Některým pacientům čtou knihy a noviny, přinesou sladkosti z obchodu, ale hlavně jsou pro ně zprostředkovateli zpráv z okolního světa.

Smrt je pro většinu lidí děsivou záležitostí, které se obávají. Asi proto mají pocit, že hospic je domem hrůzy. Není tomu tak. Za všechny příběhy Vám nabízíme tento. Jednou ráno se stav pacientky velmi zhoršil a nebylo možno očekávat výrazné zlepšení. Sestry zavolaly pátera Pekárka a společně s ním se u postele nemocné paní pomodlili růženec. Paní E. klidně a za přítomnosti druhých lidí, kteří se o ni v posledních týdnech starali, zemřela. Ve stejném pokoji ležela jiná pacientka, které jsme nabídli, že ji odvezeme na jiný pokoj, pokud je jí nepříjemné zůstat s umírající. Ta však odmítla s tím, že jestli takto vypadá smrt a umírání, pak je na ni připravena a nebojí se jí.

Na závěr dovolu citaci z dopisu, který nám do Hospice přišel: „...Vím, že kdyby každý člověk měl možnost si vybrat místo posledních dnů svého života, byl by to zcela určitě Hospic Rajhrad. Tolik péče, lásky a pozornosti, jaké se dostává Vaším pacientům, se dostane málokde a troufám si říct, že asi nikde. Takže ještě jednou Vám všem děkuji za lásku, kterou těmto lidem dáváte, péči, kterou jim věnujete a umožníte jim prožít jejich nejtěžší období života s jistotou, že Vám na nich záleží a jsou milováni nejen blízkými, ale hlavně Vámi, kteří o ně 24 hodin denně pečujete.“

*Mgr. Marie Přidalová,
sociální pracovnice Hospice v Rajhradě
(Zpravodaj Diecézní charity Brno)*

Slovo nemocným

Nepohrdej člověkem v jeho stáří, neboť také my stárneme.

Sir 8,7

Všem lidem bez rozdílu přibývají jejich roky naprosto stejně. Je to přirozený zákon, který nikdo nemůže změnit. Skutečnost, že nám roky přibývají, se projevuje na celé naší osobnosti. Po stránce tělesné se nám objevuje řada potíží, které jsme dříve neměli, mění se i náš vnější vzhled, jsme unavenější, činnost, kterou jsme dřív konali snadno, vyžaduje mnohem větší úsilí, naše reakce jsou pomalejší. Také v oblasti psychické si uvědomujeme změny. Naše sebedůvěra se zmenšuje, často pochybujeme o svých schopnostech, máme obavy z budoucnosti, nesnadno se vyrovnáváme s nepředpokládanou zátěží, občas nás napadají pesimistické představy a úvahy.

Když chceme vyrovnaně prožívat i toto období svého života, musíme si často uvědomovat, že každý úsek našeho pozemského života má svoje poslání, které máme dokonale splnit, v každém jsou radosti, které jsou mu vlastní, a že všechno, co prožíváme, má plný smysl a hodnotu v Božích očích. To platí i o těch obdobích, ve kterých sami toho moc nemůžeme a jsme odkázaní na pomoc lidí kolem nás.

Chceme-li i svoje stáří prožít dobře, musíme ho přijmout a vyrovnat se v duši se skutečností, že jsme zestárlí, že na naše místa, která jsme měli dřív třeba

v zaměstnání, nastoupili mladí lidé, kteří mají dokonalejší přípravu, než jsme před řadou roků získali my. I v prostředí, ve kterém žijeme a jsme obklopeni blízkými lidmi, musíme umět ustoupit do pozadí a nevnučovat svoje názory anebo představy o řešení problémů. I když někdy vidíme, že mladší lidé dělají chyby, musíme si uvědomit, že jsme je v jejich věku dělali i my a někdy ještě větší. Tak, jak jsme kdysi my byli nepřístupní radám těch, které jsme pokládali za staré, tak jsou dnes nepřístupní pro naše názory ti, kteří jsou mladí.

V každém životním období jsou radostné události, ale musíme mít snahu je vidět a ocenit je. Nemusí to být nic mimořádného, ale musíme mít stále něco, na co se těšíme, musíme umět hledat možnosti, abychom udělali radost lidem kolem sebe, musíme mít chuť dobře prožít dnešek i každý další den. Je třeba, abychom posilovali svoji odvahu prožít dobře i to, co může být těžké; my se v té chvíli nespolehnáme jenom na svoje lidské síly, ale spolehnáme se na Boží dobrotu a na to, že Bůh ve své všemohoucnosti a lásce k nám může vyřešit naši situaci mnohem lépe, než si my ve své fantazii umíme představit.

Když my z naší strany uděláme podle svých sil a schopností, co je možné,

aby náš život i ve stáří probíhal dobře, můžeme se s plnou důvěrou spolehnout na to, že Bůh ve své dobrotě doplní to, na co jsme nestačili anebo neměli dost možností k uskutečnění, a dá nám všechno k takovému životu, který bude životem podle jeho vůle, a proto životem správně prožitým.

O. Josef Šik

Vystoupení taneční skupiny SK Sáhib

reportáž

Bývá zvykem zahájit ples slavnostní polonézou. A nejinak tomu bylo i letos v lednu na plese naší farnosti. Pojdme se ale nyní podívat na události z trochu jiného pohledu a zaměříme se na samotnou polonézu v podání taneční skupiny SK Sáhib. Pro úplnost snad jen zbývá dodat, že zmiňovaná taneční skupina nabídla svůj um a talent i při jiných příležitostech, odkud právě pochází naše reportáž.

Dne 3. března proběhlo jedinečné vystoupení taneční skupiny SK Sáhib. Již přípravné fáze dávaly tušit, že se skupina chystá k fenomenálnímu výkonu. Stimulování spirituální autoritou patrona, nadšení mladí lidé dlouhodobě a svědomitě doplňovali poslední detaily, až taneční dílo povýšili na umělecký výkon, zanechávající v užaslých divácích nesmazatelný dojem.

První vzletné tóny zazněly, dámy rozkvetly, aby na parketu zavířily, provázeny hlubokou úklonou galantních partnerů. S hlavou hrdě vztyčenou vedli tanečníci své partnerky jistě v komplikovaných figurách. Páry se navzájem proplétaly, až ve chvílce zklidnění pánové poklekli a dali prostor k sólu tančícím děvčatům. Dámy se zářivým úsměvem drobnými krůčky proplouvaly kolem klečících pánů a vzápětí se roztančily v dokonalých piruetách.

Ale i vše nádherné jednou skončí. Dámy s něžnou úklonou, pánové vzdávající hold svým partnerkám – toť závěrečná trojúhelníková formace. Poslední velebné tóny dozněly, fascinované publikum užasle vydechlo, aby vzápětí odměnilo tanečníky bouřlivým potleskem.

Ano, lze bez nadsázky říci, že zahájení letošního plesu Pedagogické fakulty Masarykovy univerzity bylo jedinečnou strhující podívanou, kterou nám taneční

skupina SK Sáhíb tak skvěle připravila. Bravo!

Přejeme tanečníkům spoustu elánu a chuti při další práci na zdokonalování již teď vynikajícího tanečního projevu.

Tedy ještě jednou. Ať žije SK Sáhíb!!!

Šídlo ve spolupráci s Pídalkou

Zprávy

z Centra pro rodinu

Milé rodiny,

zdravíme vás na začátku jara a zasíláme nabídku všelijakých setkání, které vás, jak doufáme, potěší.

Kromě kopřivového čaje se na jaře doporučují vycházky do přírody. Můžete se zaposlouchat do kejhání vracejících se hus, tolik podobného s výkřiky našich dětí vypuštěných do volné přírody. Husy jsou v této době hájeny, takže se nemůže nic stát.

Každé dítě však po té, co se sebe shodí nános týdenního sezení ve škole, dokáže přisednout k rozvíjejícímu se poupátku květiny nebo lezoucímu pavoukovi a zírat.

Jak se to stane, že tam, kde ještě včera bylo jen staré listí, dnes kvete sněženka?

A jak se to stane, že tam kde byl náš vztah trochu šedivý, najednou rozkvetete porozumění?

Trochu zázrak a hodně naše touha po obnově. Ta ať rozkvetne i toto jaro.

Vít Janků

• **Seminář Kluby maminek**

termín: 8. 4. 2000

místo: Josefská 1, Brno

Seminář je určen maminkám, které chtějí ve své farnosti nebo obci založit klub maminek.

• **Víkend pro osamělé maminky s dětmi**

termín: 5. 5. – 8. 5. 2000

Centrum pro rodinu a sociální péči pořádá na Třech Studních (u Nového Města na Moravě) víkendový pobyt pro osamělé maminky s dětmi. Jsou připraveny přednášky a besedy o výchově dětí a zvládání těžkostí spojených s touto životní situací. Bude příležitost k osobním rozhovorům s knězem, a pokud budete chtít, budete se moci zapojit do společných vycházek a her pro děti i dospělé.

• **Víkend pro táty s dětmi**

termín: 5. – 8. 5. 2000

místo: Hostýnské vrchy

Už je to tak, milí otcové. Nabízíme Vám tři volné dny (na horské chatě Křišťálky), kdy jediná Vaše starost bude přijít včas na oběd a dát dětem večer svolení, že mohou jít spát, když tak prosí. Čekají na Vás dny plné legrace a společných zážitků všeho druhu. Duchovní část programu povede stálý jáhen Ladislav Kinc.

• **Pout' maminek**

termín: 5. – 8. 5. 2000

místo: Praha – Hradčany

Zatímco budou Vaši manželé v obležení dětí, vy můžete odpočívat na těle i duchu v jarní Praze uprostřed rozkvetlých zahrad okolo Hradčan a Petřína. Program

je rozdělen na dvě části. Dopoledne je věnováno přednáškám, práci ve skupině a společné nebo individuální modlitbě. Po obědě vyrazíme za krásami Pražského hradu, Strahovského kláštera, Lorety a Petřína. Nahlédneme do ateliéru pana Hajného a muzea miniatur. Všude máme domluvené průvodce, kteří nás provedou místy, kam se běžné zájezdy nedostanou.

Přihlášky podávejte na adrese:

*Centrum pro rodinu a sociální péči
Josefská 1
602 00 Brno
tel. 42 21 74 64*

• **Život a láska**

místo konání: sál Manželské a rodinné poradny BETHESDA

termín: 6. – 9. 4. 2000

Seminář etické výchovy v rodině. Přítomná bude polská lektorka W. E. Papis.

Pořadatelem je:

*Národní centrum pro rodinu
Průchodní 2a
602 00 Brno
tel. 05/42 21 33 13*

Oddíl Severky

YMCA skaut

Celých osm dní náš oddíl divočel v krásných bukových hvozdech Hostýnských vrchů. Přispěla k tomu určitě i kniha pana Juny *Tábor Pod modrou hvězdou*, kterou jsme se Scampi nazvaly literaturou na

vymývání mozků. Kvalitou by jistě patřila mezi dnešní koniášovky, a objevit se v knihovničce – bezpochyby by zásahem Strízlíka brzy zmizela. V řadách našich skautek však vyvolala značné ohlasy. Nebo spíš neutuchající salvy smíchu. Skautsko-český slovníček v závěru knihy je dokonce inspiroval k napsání následujícího zápisu (z odpoledne 6. dne našeho pobytu):

Po namáhavém výletu, na kterém jsme potkaly alespoň tři vyvýšená čihadla pro myslivce a dohadovaly se, které bývalé mladší členky skautské organizace 'Junák' vezmeme na táboře do kuželovitého stanu indiánského typu, jsme konečně spočinuly na tenkých pěnových matracích. Konečně jsme tedy v HAVAJI.

Převlékly jsme se a sešly o jedno patro níže. Bohužel jsme po cestě nepotkaly žádný polní záchod používaný na táborech, takže je před naším praktickým WC pěkná fronta.

Jedna sestra hodnosti starších skautek z nás málem vyšlela, protože sestry Minehava a Panda dostaly asi tříhodinový, výbušný, hysterický, únavný, trapný a neúprosný záchvat smíchu. Jedna sestra, která složila vůdcovskou zkoušku opravňující k vedení oddílu, nám řekla, ať vypadneme a jdeme si namočit hlavu do sněhu, čímž se provinila proti souboru morálních pravidel určujících vnitřní povinnosti člena 'Junáka'. A bylo po HAVAJI!!

Výbornou večeři jsme našťestí nemusely jíst trojdílnou jídelní miskou a navíc nám velice chutnala.

Trochu jsme se uklidnily a hrály hru připravenou neorganizovaným milovníkem přírody, turistiky a volného táboření, jménem *polní záchod používaný na táborech* (to je zkomolenina). Vyhrály ji sestry Sofi a Panda.

Po této zajímavé hře část sester ještě hrála hru *Městečko Palermo* a šlo se spát. Téměř všechny sestry našeho skautského oddílu však neusnuly a šly se podívat ven na hvězdy. Když jsme uviděly všechna vytožená souhvězdí, sebraly jsme se zpátky ku domovu. Teď už ležíme ve spacích pytlích na pěnových matracích. Tak dobrou noc sestry (. . . a případně bratři). HAVAJ, Havaj, . . . sss . . . sss . . . chrrr.

Sestavily a sepsaly

Minehava a Terka

VYSVĚTLIVKY:

- * vyvýšená čihadla
pro myslivce posedy
- * mladší členky skautské organizace
'Junák' světlušky
- * kuželovitý stan
indiánského typu tee-pee
- * tenká pěnová matrace karimatka
- * polní záchod používaný
v táborech latrína
- * hodnost starších skautek rádce
- * sestra, která složila vůdcovskou
zkoušku opravňující
k vedení oddílu vedoucí oddílu
- * soubor morálních pravidel určujících
vnitřní povinnosti člena
'Junáka' zákon skautů a skautek
- * neorganizovaný milovník přírody,
turistiky a volného táboření tramp
- * sestra oslovení používané
v dívčím skautském oddíle
- * HAVAJ pohoda

Írán (4)

zážitky z cest

Po návratu do Sús následoval přesun do Ahvázu, odkud jsme chtěli co nejdříve odjet do Shirázu. Okap nás upozorňoval na to, že v tomto městě, srovnaném během íránsko-irácké války se zemí, vůbec nic není; nepodařilo se mu však vystihnout skutečnost zcela přesně – Ahváz je zcela nezajímavé město, ve kterém je strašlivé vedro. Dokonce i v průvodci je označován jako jedno z nejteplejších míst v Íránu, které je navíc díky své blízkosti moře vlhké.

Dálkové linky v Íránu jezdí ve většině případů přes noc. Pro nás to znamenalo čekat až do večera ve městě, kde budovy byly mladší a nevzhlednější než kdokoli z nás. Prohlídka místních zajímavostí začala a skončila v nádražním bufetu, ve kterém bylo příjemných 36°C a ze kterého nás vyhostili ve tři odpoledne, protože zavírali. Zbytek dne jsme byli nuceni přečkat v nádražní budově, ve které se několik osamocených klimatizačních jednotek snažilo o nemožné – snížit teplotu v budově, jejíž průchody byly otevřeny dokořán.

Je-li v celém Íránu cizinec považován za nesmírně zajímavý objekt pozorování, v Ahvázu to platí dvojnásob. Okap s Keprníkem, kteří se nejvíce stýkali s domorodým obyvatelstvem, se zašili ve velmi dobře klimatizovaných kancelářích

autobusových společností, kde seděli za přepážkou a sloužili jako živá reklama. Ostatní odpočívali v nejrůznějších polohách na galerii. Lenivé odpoledne odplynulo a my jsme se vydali na perón, kde byl přistaven autobus a jedna neodbytná žebračka, která k naší velké hrůze nastoupila s námi do autobusu. Svým vzhledem připomínala Polednici – malá, snědá, tváře divé, pod plachetkou osoba, atd. Naštěstí se ji poskokovi podařilo vystoupit, a my jsme se si mohli začít uvědomovat další rány osudu, které na nás dolehly.

Íránci si potrpí na přesný zasedací pořádek. Když řidiči ukážete jízdenku, posadí vás na to jediné správné místo, ze kterého se nesmíte hnout. My jsme dostali z 6 míst 4 „na kole“, což znamená, že dva lidé jedou celou cestu s pokrčenýma nohama a další dva si mohou natáhnout nohy do uličky, pokud je ovšem zároveň dokážou ohnout do strany. Po hodině a půl jízdy s pokrčenýma nohama jsem byl naprosto nepříčetný a kdyby si Klokan neustlal v uličce a neuvolnil mi tak vedlejší místo, asi bych si své nohy musel narovnat způsobem, při kterém by došla k úhoně část autobusu a který by u cestujících asi vyvolal nelibost. Keprník, druhý nejhůře postižený, však takové štěstí neměl, ale projevil pozoruhodnou trpělivost a přečkal celou noc bez následků. Hrdina! Dokonce dokázal být příjemný na malou íránskou holku, která seděla před ním, neustále se otáčela a obdivovala naše zjevy. Celou jízdu brala jako safari naruby, ve kterém všední svět zůstává venku a zvířátka se

stěhují za dětmi dovnitř. Pak se ale ohlédla i její matka a holka byla odstěhována o několik sedadel dopředu.

Úterý 10.8.

Ráno jsme dorazili do Shirázu, kde jsme chtěli poprvé prodloužit víza. Cesta s tranzitním vízem je vždy sázkou do loterie. Od jiných hazardérů však přicházeli informace, že prodlužování víz by rozhodně nemělo být problémem. Proto jsme byli připraveni na optimistickou variantu, ve které sehrával hlavní roli se vším svolný úředník, u kterého jsme hodlali vymoci prodloužení alespoň o 15 dní. Bohužel, tato persóna se do místa děje nedostavila a sehnaný záskok neměl požadované kvality, takže krátce po osmé hodině ranní se v prostoru „Alience bureau“ odehrálo skutečné drama. Podařilo se nám získat prodloužení o pouhých 5 dní a příslib druhého prodloužení v Kermánu či Esfahánu. Tato komplikace zničila náš původní cestovní plán. Rozhodli jsme se dopoledne vyrazit na prohlídku Shirázu, odpoledne po vyzvednutí pasů (prodloužení vyřídili během tří hodin) navštívit Persepolis a večer odjet do Kermánu.

Skrz shirázský bazar míříme ke svatyni Boghe-yé Shah-é Cheragh. Velké nádvoří, na jehož obvodu jsou dvě svatyně, zevnitř odshora dolů vyložené drobnými sklíčky. Do obou svatyní mohou cizinci, ale musí se tak jako každý zout a nesmí fotit. Před vchodem do areálu lze obdivovat krátký propagandistický comix, čerpající z událostí iránsko-irácké války. Bohužel není

jasné, zda číst zleva doprava nebo zprava doleva, takže se nabízejí hned dva různé výklady a dvě různá ponaučení. Vrátili jsme se bazarem k pevnosti v centru, kde jsme podle instrukcí v průvodci chtěli najít nějakou oficiální směnárnu s výhodným kurzem. Neuspěli jsme, zato jsme záhy narazili na veksláky, se kterými byla radost jednat. Peníze měli napočítané a svázané, takže nebyť naší nedůvěry a dlouhého přepočítávání 180 bankovek, celá akce mohla proběhnout v několika málo vteřinách. Ke cti jejich nelegálního počínání slouží to, že se nás nepokoušeli obrát pomocí nějakých nesmluvených manipulačních poplatků, jak tomu v Orientu často bývá.

Shiráz je město vyhlášené svými parky. I zachtělo se nám do jednoho takového podívat. Okap tedy v průvodci našel námátkou jedno jméno, které opakoval taxikáři tak dlouho, dokud se nerozjel. Taxikář nejdříve nevěděl, do kterého parku to vlastně chceme, o to důrazněji nám však potom tvrdil, že už tam určitě jsme. Zatímco Okap a já jsme s ním jeli ještě pro pasy na úřad, ostatní tam zůstali, že prý na nás počkají ve stínu uprostřed zeleně.

Na úřadě jsme se za všechny podepsali jejich jmény a vrátili se ke svým kamarádům. Ti nás už očekávali ve stínu mezi hromadami písku a betonovými obrubníky, protože ve slavném parku právě probíhala rekonstrukce. Nic nás tam nedrželo, a tak jsme rychle odcházeli vyměnit shon iránského stavebního ruchu za zážitky, plynoucí z ruchu cestovního – vyrazily jsme do Persepole.

Z terminálu vyrazí dolmuše hned poté, co se zaplní. Naše výprava byla v zaplňování opravdu dobrá, takže jsme vždy odjížděli nejpozději do 5 minut od okamžiku, kdy jsme nastoupili, a zmenšili tak počet opravdu volných míst na minimum. Jízda do vesnice poblíž Persepolis trvala asi 40 minut, k samotné historické památce bylo třeba dojet taxíkem.

Komplex v Persepolis je i přes řádění archeologů zachovalý až zaplněný, a rozhodně je tu mnoho k vidění. Stavělo ho několik perských králů a zbořil Alexandr Veliký, ale . . .

pokračování příště

PŘÍBĚH

pravdivý nebo smyšlený?

„Už bude Večerníček!“ křičí Lukášek, sbíhá ze schodů a elegantně si nadzdvihuje pyžamové nohavice. Je to nové pyžámko a Lukášek si na něm moc zakládá, ale ty nohavice. . . „Mami, večelníček! Pod’ se dívat.“ Dvouletá Klárka tahá maminku za tričko. „Plosím,“ nezapomene dodat, a pak všechnu svou sílu vloží do přetahování se s tričkem. Maminka povzdychne, utře si ruce od nádobí, popadne svého košuláčka a sedne si s ním na pohovku. Markéta – nejstarší – si je všechny pohrdavě prohlíží.

„Copak nevíte, že je půst? Že si máme něco odepřít? To já se tedy na Večerníček dívat nebudu! Stejně je to jen pro prťata!“ „Jak chceš,“ tatínek sbíhá ze schodů od počítače (jde mu to dobře – kalhoty mají správnou délku) a uvelebí se na pohovce taky. Lukášek zajásá a hned mu ukazuje nejnovější hmat karate. Je velmi účinný. Jedna ruka zasáhne tátův nos a druhou se mu trefí do levého ucha. Inu půst je i doba přemáhání bolesti. Markétka se otočí na patě a jde ztěžka nahoru. Tam sebou plácne na postel. To není fér! Oni si nic neodepřeli a jsou tak spokojení, smějí, se a ona. . . ? Už slyší znělku Boba a Bobka. Co kdyby se tam tiše připlížila a. . . Dál už si Markétka připadá jak v napínavém filmu. Po schodech se plíží potichoučku, naštěstí je televize tak nahlas. Dveře od obývacího pokoje jsou pootevřené – přesně jak očekávala. Vidí docela dobře. Bob a Bobek bruslí. Všichni se smějí. Klárka se smíchy až zalyká. Markétka se taky tiše směje do dlaní. Najednou hups! a králíci jsou v klobouku. Honem zpátky! Když tatínek vchází do dětského pokoje sedí Markétka nad vlastivědou a pilně se učí.

O chvíli později se celá rodina společně modlí. Každý za někoho prosí, za něco poděkuje (Klárka už potřetí děkuje, že klálíci bluslili). Tatínek s úsměvem děkuje, že si Markétka dokázala odepřít Večerníček, i když ji v tom nikdo nepodpořil. Markétce se nahrne krev do tváře, srdce jakoby na chvíli přestalo bít. Chtěla by něco říct, ale hrdlo má stažené, v ústech sucho. Tak aspoň sbírá síly. Po modlitbě se

otočí k tátovi: „To, co jsi říkal není pravda. Potichu jsem sešla dolů a dívala se taky. Chci, abyste to všichni věděli.“ A přichází pláč.

Táta bere svou nejstarší do náručí. „Ty už opravdu nejsi žádné prtě. To, co jsi teď dokázala, by zvládl jen málokterý dospělý – přiznat před všemi svou chybu. A s tím postním odříkáním – víš, vždycky musíš vědět, pro koho to děláš, komu chceš udělat radost. Pak tvé zřeknutí se udělá radost i tobě. Dala jsi dnes Klárce svou čokoládu, pomohla Lukášovi opravit rozbité auto – tady je snadné vidět jejich radost. Ale to, co děláme pro Pána Ježíše – modlitba nebo sebezápor – tady pozor! Musíme jasně cítit, že to pro něj chceme udělat. Teprve pak nám to přinese opravdovou radost a ne pocit nespokojenosti a rozčarování. Postní doba je totiž dobou radosti a hlubokého vztahu s Bohem.“

Věřte, nevěřte, podobný příběh se opravdu stal.

Pro bystré hlavy

Pár slov o pokání

Přečti si písmenka, která doplníš. Pomůcka pro menší – vybírej z těchto písmenek: P Á V D Ch E O N A U T

__LKOU HO_N_TO_ _OK__Í JE VÍR_
V BOHA, KTERÁ NÁS ZNO_U __UTÁ
K NĚM_ V PEVNÉM PŘÁ__LSTVÍ
DU_A.

Pro zasmání?

